

Biblická hodina – 04.09.2025

Suspírium: „Nehovorte teda ustarostene: Čo budeme jesť? Čo budeme piť? Čo si oblečieme? Veď toto všetko zháňajú pohania; a váš nebeský Otec predsa vie, že to všetko potrebujete.“ (Mt 6,31-32) Amen.

Začiatočná pieseň: Žalm č. 105: „Nuž, Pánovi všetci spievajte...”

Modlitba: Pane môj, ďakujem Ti, že si ma dnes vyslal na cestu a na konci tohto dňa môžem byť tu v spoločenstve Kristovej. Tu stojím pred Tebou, môj Bože. Je pravda, že som si ešte nestriasol prach z cesty zo svojich nôh, ale teraz by som chcel byť naplnený, posilnený a povzbudený tým, že sa usadím pri Tvojich nohách. Vyznávam, že kráčajúc po úzkej ceste je ťažké obstať pred Tebou, a preto sa na Teba pozerám a počúvam Ťa. Chcem a budem s Tebou pokračovať. Dôverujem Ti, môj hrad prepevný a Vysloboditeľ. Ďakujem Ti a očakávam od Teba pomoc. Zmiluj sa nado mnou. Vyveď ma z domu otroctva. Vezmi môj dom, vezmi môj život pod Svoju ochranu. Pozri sa z výsosti a daj mi Svoje živé Slovo. Urob ma užitočným vo svete, aby som sa od Teba naučil pokore a mohol ísť do sveta a vidieť ovocie ľudí. Prijmi láskavo moju modlitbu za Ježiša Krista v mene, ktorý dal všetko za mňa. Amen.

Biblický text: Druhá Kniha Mojžišova 13. kapitola: *„Hospodin povedal Mojžišovi: „Zasväť mi všetko prvorodené, čo u Izraelitov otvára materské lono, či z ľudí, alebo z dobytká. Je to moje!“ Mojžiš povedal ľudu: „Pamätajte na tento deň, v ktorý ste vyšli z Egypta, z domu otroctva. Hospodin vás odtiaľ vyviedol mocnou rukou. Preto sa nesmie jesť nič kvasené. Odchádzate dnes, v mesiaci abíb. Keď ťa Hospodin voviedie do krajiny Kanaánčanov, Chetitov, Amorejčanov, Chivvijov a Jebúsejov, ktorú sa tvojim otcom zaviazal prísahou dať tebe — krajinu oplývajúcu mliekom a medom —, vtedy budeš v nej v tomto mesiaci konať tento obrad. Sedem dní budeš jesť nekvasené chleby a v siedmy deň bude slávnosť na počesť Hospodina. Nekvasené chleby sa budú jesť sedem dní. Nič kvasené sa nesmie u teba nájsť. Na celom tvojom území sa nesmie objaviť nič kvasené. V ten deň to svojmu synovi vysvetlíš takto: „To je za to, čo mi preukázal Hospodin, keď som vychádzal z Egypta.“ Budeš to mať ako znamenie na svojej ruke, ako pamätný znak medzi svojimi očami, aby Hospodinov zákon zostal v tvojich ústach, lebo Hospodin ťa mocnou rukou vyviedol z Egypta. Toto ustanovenie budeš rok čo rok zachovávať v určený čas. Keď ťa Hospodin privedie do krajiny Kanaánčanov, ako to pod prísahou sľúbil tebe a tvojim otcom, keď ti ju dá, všetko, čo otvára materské lono, dáš Hospodinovi, aj prvorodené potomstvo dobytká. Všetko, čo budeš mať mužského rodu, bude patriť Hospodinovi. Každého prvorodeného osla vykúpiš ovcou. Keby si ho nemohol vykúpiť, zlomíš mu šiju. Musíš však vykúpiť každého prvorodeného zo svojich synov. Keď sa ťa v*

budúcnosti tvoj syn spýta, čo to znamená, odpovieš mu: „Hospodin nás vyviedol mocnou rukou z Egypta, z domu otroctva. Keď nás faraón tvrdohlavo odmietal prepustiť, Hospodin usmrtil všetko prvorodené v Egypte: od prvorodeného z ľudí až po prvorodené z dobytky. Preto teraz obetujem Hospodinovi všetko mužského rodu, čo otvára materské lono, všetkých prvorodených synov vykupujem.“ To bude ako znamenie na tvojej ruke a ako pamätný znak medzi očami, lebo Hospodin nás mocnou rukou vyviedol z Egypta.“ Keď faraón prepustil ľud, Boh ho nevedol cestou, ktorá vedie územím Filištíncov, hoci bola kratšia. Boh totiž povedal: „Keby ľud videl vojnu, mohol by svoj odchod oľutovať a vrátiť sa do Egypta.“ Preto ho Boh viedol okľukou cez púšť popri Trstinovom mori. Izraeliti odišli z Egypta v usporiadaných zástupoch. Mojžiš vzal so sebou Jozefove kosti. Ten totiž zaviazal Izraelitov prísahou: „Boh vás určite navštívi, potom odnese odtiaľto aj moje kosti.“ Keď odišli zo Sukkótu, utáborili sa v Etáme, na okraji púšte. Hospodin ich však predchádzal a ukazoval im cestu vo dne oblačným stĺpom a v noci stĺpom ohnivým, aby im svietil, takže mohli putovať dňom i nocou. Oblačný stĺp sa nevzdialil od ľudu vo dne ani ohnivý stĺp v noci.“

Milí bratia a drahé sestry v Pánovi Ježišovi!

1-16.verše:

Príkaz o slávení hodu Baránka je v tomto oddiele zarámovaná do ustanovenia prvorodených, ktorí sú zasvätení Hospodinovi. V tej noci, kedy boli Izraelci prepustení z Egypta, egyptskí prvorodení zahynuli, ale izraelskí boli ušetrení. Stáli pod Hospodinovou ochranou a sú Jeho majetkom. Preto všetci prvorodení majú byť i v budúcnosti zverení Hospodinovi. Dobytok, ktorý možno obetovať, má byť obetovaný. Osol, ktorého neslobodno obetovať, má byť vyplatený kusom drobného dobytky alebo usmrtený. Prvorodený syn mal byť tiež vyplatený obetou zvieraťa. Tento príkaz sa týkal len samcov zvierať a synov. Prvorodenstvo sa počítalo so zreteľom k matke. Zasvätením prvorodených malo byť pripomínané vyvedenie z Egypta ako mocný čin Hospodina a víťazstvo Boha Izraela nad faraónom. Pri obsadení zasľúbenej zeme, kde im hrozilo nebezpečenstvo, a kde sa Boží ľud usadí, ale nech nikto nezabudne, že len Hospodinovým zásahom bolo vytrhnutie zo smrti a zániku a zachovanie pri živote. Zasvätenie prvorodených ako prejav viery, že život dáva a zachováva Hospodin. Neustále pripomínanie Božích skutkov bolo trvalým chodom života Božieho ľudu. Nikdy nezabudni. Nezabudni, nezabudni, že Ťa Boh vykúpil draho. (chválospev č. 402. Royová) Tetovanie, remienka a puzdrá z úryvkami päť kníh Mojžišových, ktoré pripomínali Božie skutky, boli židovským deťom darované už pri narodení a pri obriezke.

Zvláštne postavenie prvorodených bolo očividné. Zastupovali svoj rod pred Bohom, boli nositeľmi a strážcami Božích požehnaní. Zasvätenie prvorodených bolo znamením toho, že Hospodinovi patrí celý ľud i všetko, čo má. Izrael je totiž

prvorodený medzi národmi: „Potom faraónovi povieš: Toto hovorí Hospodin: *Izrael je môj prvorodený syn.*“ (II Mojž 4,22)

Toto sa zavrášilo Kristom, Ktorý je prvorodený: „Zostal tam až do Herodesovej smrti, aby sa splnilo to, čo povedal Pán ústami proroka: Z Egypta som povolal svojho syna.“ (Mt 2,15)

Apoštol Pavol to opisuje takto v liste Kolosanom: „On je hlavou tela, Cirkvi. On je počiatok, prvorodený z mŕtvych, aby tak mal vo všetkom prvenstvo.“ (Kol 1,18)

Ján vo svojom evanjeliu to podáva takto: „Veď Boh tak miloval svet, že dal svojho jednorodeného Syna, aby nik, kto verí v neho, nezahynul, ale mal večný život.“ (Jn 3,16)

17-22. verše:

Z Egypta nešli Izraelci obvyklou cestou, ktoré spojovali Egypt s východnými krajinami. Červené more nebolo spojenou cestou do zeme Filištíncov. Iná cesta viedla do Arábie. Tieto cesty boli obvykle strážené egyptskými posádkami. Izraelci by tu narazili na odpor. To by ich vystrašilo, zastrašilo, a chceli by sa vrátiť do Egypta, ako po celom putovaní cez púšť. Boh nevydáva dobré vysvedčenie, ale vedie svoj ľud, určuje mu cestu, a tak ho chráni pred neistotou a beznádejou. Ľud podlieha malomyselnosti a nedôvere.

Cestou, ktorou Boží ľud bol vedený, nemožno presne určiť a vytýčiť. Trstinové more je jediným oporným bodom tohto putovania. Izraelci tiahnu z Egypta na prianie Jozefove, berú zo sebou jeho kosti, aby ich uložili v zemi, ktorú im dá Hospodin. Táto správa poukazuje na vernosť Izraela a je to odkaz otcov, ale zároveň hovorí aj o tom, že ich odchod je konečný a trvalý, rozchod z Egyptom je dôsledný. Žiadna pamiatka nemá zostať v Egypte, aby sa nestála zvykom k návratu do zeme otroctva a záhuby.

Odpočinutie je už mimo Egypta. Poloha tohto miesta Etanu je neznáma. Podstatné je, že tu, kde sa začína ťaženie púšťou, hovorí Boh o zvláštnom spôsobe vlastnej prítomnosti. Bol to stĺp, ktorý za denného svetla vypadal ako oblak, v noci žiaril ako oheň. Nie je to vulkanický jav, na Sinajskom poloostrove nie sú hory alebo vrchy sopečného pôvodu. Cesta Izraela nie je cestou za určitým cieľom, nie je vlastná akcia, nie je ani blúdením po púšti a hľadaním novej zeme. Je to cesta za určitým cieľom, ktorý bol ľudu jasne predkladaný. Hospodin nič nezatajuje. Treba sa rozísť s Egyptom a žiť, putovať s Bohom. V tom je zmysel Hospodinovho jednanie s vyvoleným ľudom.

Biblický text: List apoštola Pavla Filipanom 2. kapitola 19-30. veršov: „*Mám však nádej v Pánovi Ježišovi, že čoskoro k vám pošlem Timoteja, aby som sa aj ja potešil, keď sa dozviem, čo je s vami. Veď nemám nikoho, kto by zmýšľal rovnako a tak úprimne sa o vás staral. Všetci totiž hľadajú iba svoje záujmy, a nie*

záujmy Ježiša Krista. Ale o ňom viete, ako sa osvedčil, veď so mnou ako syn s otcom slúžil evanjeliu. A tak dúfam, že ho budem môcť poslať k vám, len čo uvidím, čo bude so mnou. Ba pevne dúfam v Pánovi, že čoskoro prídem aj ja. Pokladal som však za potrebné poslať k vám Epafrodita, svojho brata, spolupracovníka a spolubojovníka, ktorého ste vyslali, aby mi poslúžil v mojej núdzi. Veď už túžil po všetkých vás a znepokojoval sa, že ste sa dopyčuli o tom, že ochorel. A naozaj bol na smrť chorý, Boh sa však nad ním zmiloval, a nielen nad ním, ale aj nado mnou, aby som nemal zármutok nad zármutok. Preto som ho čo najskôr poslal, aby ste opäť mali radosť, keď ho uvidíte, a ja aby som mal menej zármutku. Prijmite ho teda v Pánovi s veľkou radosťou a vážte si takých ľudí. Lebo on sa pre Kristovo dielo priblížil až k smrti: aj svoj život vystavil nebezpečenstvu, aby doplnil, čo chýbalo vašej službe voči mne.“

Milí bratia a drahé sestry v Pánovi Ježišovi!

19-24. verše:

Mnohostranná je radosť Kristovho služobníka, toho, kto vo svetle Pána žije a len tým svieti. Je to taká radosť z toho, že v službe svetla, pravdy a lásky nestojí sám. Že mi Pán Boh dáva niekoho po boku, kto mňa má rád, kto mi pomáha a ja mu môžem byť oporou. Máme svojho Timoteja i my v duchu? V rodine, v kruhu priateľov, v práci, v cirkevnom zbore, v cirkvi? Toho, z ktorým si veľmi dobre rozumieme, ktorí sú nám k radosti a k posile? A dôležitejšie je: I my vieme byť takými Timotejmi pre ostatných? K svojej žene, k svojmu mužovi, svojim spolupracovníkom, priateľom i svetu, i svojmu duchovnému? Plní a plné lásky, vernej príchylnosti, pohotovej služby? Viem lámať vo svojom prostredí a v okolí vzduté vlny nezáujmu, odcudzenia, nedôvery, nepriateľstva a nenávisti? Timotej bol takto Pavlovi oddaný a tak mu slúžil v láske ako syn otcovi, obaja v synovskej a otcovskej oddanosti a spojenosti slúžili evanjeliu. Preto ho apoštol Pavol neodrží sebecky pri sebe, ale posíla k službe bratom. Pán, Ježiš, ktorý sa nám stál priateľom a bratom a tak nám vyšiel ku pomoci, nech dá, aby mohli byť skutočnými priateľmi, bratmi a sestrami svojich blížnych.

25-30. verše:

Najprv apoštol Pavol posíla Epafrodita. Toho, ktorý bol Filipanom veľmi blízky, pretože im kázal živé a účinné slovo, medzi nimi pracoval a k nim veľmi prilnul. A teraz po nemoci, ktorú zakúsil, po ním veľmi túži. Stíska sa mu. Možno to chápeme ako slabosť, až lenivosť, ako keby sa zdráhal do novej a neistej misijnej práce v Európe. Chce sa mu tam, kde to pozná, a verí, že bude láskou prijatý. Apoštol Pavol má pre túto slabosť pochopenie. Nielen apoštol, sám Boh má pochopenie pre naše slabosti, prijíma nás do služby, ale očakáva, že v tejto službe budeme duchovne rásť. Vo viere, v statočnosti, v horlivosti pre vzrast Jeho diela,

v neúnavnej láske. To Božie pochopenie, tá Božia zhovievavosť nie je však zhovievavosť ku skutočnej lenivosti, zbabelosti, a neochote slúžiť. Veď Epafroditas predtým horlivo pracoval a zrejme veľmi veľa riskoval, zdravie si poškodil, a bol v nebezpečenstve smrti. Keď je oslabený v nemoci je i duchovne slabý, je možno ho preto súdiť? Boh od nás žiada vernosť v službe a horlivosť v práci, ale rozumie naším ťažkostiam a chvíľam slabosti, i v tom je Jeho láska dokonalá. Otče náš, ktorý nás vo Svojom Synovi tak veľmi zamiloval, ktorý odpustil naše mnohé hriechy, a ponesie naše slabosti, nech nám dá silu k vernosti a úplnejšej práci.

Záverečná modlitba: Vyzývam milých bratov a drahé sestry, aby sa doma vo svojej tichosti pomodlili za to, čo Vás povzbudilo, alebo za tú slabosť, ktorú ste vyrozumeli pri čítaní biblického textu.

Modlitba Pánova

Požehnanie: „Kiež ti pomáha Boh tvojho otca! Kiež ťa žehná Všemohúci požehnaním nebies zhora, požehnaním priepastnej hlbiny zdola a požehnaním prís a lona!“ (IMojž 49,25) Amen.

Záverečná pieseň: Chválospev č. 541: „V pokušeniach strasti,...“

ZLATICA ORAVCOVÁ

IDEME SPOLU

V piesku sú stopy.

Hľa, ktosi tade šiel.

Slnko má perly na hrdle

a perly vody pohltila sieň

smaragdov a lístia.

V nej skvejú sa na poludnie

a flauta zvučí

Ktosi ma drží za ruku,

Ja cítim jeho svätú dlaň.

On perly kladie na kvety.
On istotou je života.
On sám je život presvätý.
Ja vidím cestu do raja.
Ideme spolu,
Moj Spasiteľ, môj Boh
A ja.

LEN S TEBOU, PANE

Len s Tebou, Pane, s Tebou len,
či ráno svitá, či je deň,
na poludnie, či zvečera,
i keď sa deň už zaviera.

Len s Tebou, Pane, v radosti
a s Tebou stupať na mosty.
Na všetky lávky na púti,
v živote a či pri smrti.

Len s Tebou, Pane, v bolesti,
čo do srdca sa pomestí.
Keď páli žiaľu žhavá pec,
či padá smútku hadovec.

Len s Tebou, Pane!

Len s Tebou, Pane, v behu prác
č málo máš a či viac,
len s Tebou potom v Ríši krás,
keď uzavrie sa zemský čas!